

Отъ день на день Саидъ се вчовѣчавалъ. Когато нѣщо му трѣбвало, той чукалъ по масата или чинийката. На масата той се държалъ като Боби, като малко възпитано дете. Само дето не можелъ да говори, но когато се вглеждали въ неговитѣ умни очи, всичко, каквото искалъ да каже се разбирало.

Една вечеръ Саидъ намѣстилъ стола си до масата, качилъ се на него, турилъ си кърпата, звънилъ съ звънѣца и чакалъ да му донесатъ чая съ млѣкото. Но понеже то било топло, започнали да го духатъ. Това му направило силно впечатление, че той се смѣлъ съ високъ гласъ. Следъ това вече той редовно духалъ, когато му поднасяли топълъ чай.

Саидъ играелъ по цѣлъ день съ Боби, редѣлъ кубчета като него. Научилъ се да се ржува съ хората, да цѣлува ржка.

Единъ день въ ржцетѣ на Саидъ попаднало едно огледало. Огледалъ се Саидъ и се зачудилъ. Видѣлъ своя образъ и страхливо се дръпналъ назадъ. Повърналъ глава на дѣсно, и другата маймунка се обърнала, потърсилъ другата маймуна задъ огледалото, нѣма я.

Изплашилъ се Саидъ и побѣгналъ. Побѣгнала и другата маймунка. Застаналъ Саидъ, застаналъ и образътъ му. Постепенно той се приближавалъ къмъ огледалото и свикналъ най-после съ своя образъ. Дошълъ до огледалото, протегналъ устнитѣ си къмъ новия си познайникъ, да се поздравятъ и разцѣлуватъ. Устнитѣ му се допрѣли до студеното огледало и той се дръпналъ назадъ разочарованъ. Така Саидъ се запозналъ съ огледалото.

Расте Саидъ заедно съ Боби и расте по-бързо отъ него. Отъ день на день той става по-сръченъ отъ Боби.

Професорътъ, който наблюдава Саидъ, записва всичко и единъ день ще напечати цѣла книга за малката маймунка Саидъ.

А. Марковичъ